

nr. 62 / 9-22 noiembrie 2014 - apariție bilunară

DIMITRIOS

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

<https://www.facebook.com/RevistaDimitrios>

CVÂNTUL SĂPTĂMÂNII

Râsul aducător de tristețe

pr. paroh Mihai Gojgar

Dacă faceți o statistică a concursurilor de bancuri, ori a seratelor cu glume organizate ad-hoc, veți vedea că alături de polițiști, personajele cele mai întâlnite sunt preoții, sfinții, Dumnezeu. Special L-am așezat pe Cel-de-Sus mai departe de miezul acestei fraze. Oamenii se amuză, râd și ai putea fi tentat să spui că și Părintele Ceresc ar râde la unele anecdote. Unele glumițe au o istorie reală și un substrat moralizator. Ce vom face, însă, cu celelalte, majoritatea, care depășesc limita buneii-cuviințe și a evlaviei?

În Sfânta Scriptură se spune că „Batjocura, sudalma este partea celor trufași și pedeapsa ca leul va pânde asupra lor” (Isus Sirah XXVII, 29). Invit, așadar, la multă precauție când vine vorba de glume, în general, și mai ales glume din mediul religios.

Tema acestui început a fost inspirată de finalul pericopei evanghelice din Duminica a XXIV-a după Rusalii (Luca VIII, 41-56). Mântuitorul Iisus Hristos ajunge la casa lui Iair, chemat să-i vindece fata grav bolnavă. Între timp, copila murise, dar Domnul, încurajând părinții, le spune: *Nu plângeți; n-a murit, ci doarme* (v. 52). Reacția celor din jur? *Și râdeau de El, știind că a murit* (v. 53).

Să ne imaginăm două situații. Sau, poate chiar să ni le aducem aminte. Un tânăr își vede rezultatul de la un examen greu. Nota mare îl face să-i mulțumească lui Dumnezeu prin semnul sfintei cruci. Alături, un coleg, îl batjocorește: *Nu cumva ți-a suflat vreun îngerăș subiectele?*, lăsând greoaie ecourile unui râs strident. În altă parte, o doamnă îi spune soțului că a simțit ajutorul lui Dumnezeu în trafic, evitând în ultima clipă un accident. Domnul, neprotocolar, ia în zeflema abilitățile ei de șofer, implicarea divinității și pune totul pe seama imensului noroc pe care îl are partenera sa pe șosele. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: *Copilă, scoală-te!* (v. 54). Interesantă reacția lui Iisus. Golește încăperea de sarcastici, de batjocoritori, de zeflemitori, de necredincioși și nepoliticoși. Pentru că bunul-simț te face, într-o primă instanță, să nu iei în râs pe nimeni, cu atât mai mult într-o problemă atât de intimă cum este confesiunea. Ei nu sunt vrednici să vadă minunile. Nu sunt capabili, sunt nesimțitori.

Ochii lor întinează frumusețea tainei. Așa cum se întâmplă cu articolele și reportajele din preajma procesiunilor religioase, ori neseriozitatea afișată în tratarea unor evenimente bisericesti. Îi condamnăm, dar e greșit: sunt miopi și orbi.

Noi nu facem minuni, asta e clar. Însă reacția noastră firească este aceeași: îi dăm afară pe cei care râd. Sau, dacă suntem noi nesimțitorii, suntem dați afară. Nu din cameră, nu din casă, ci din încăperea plină de mister a inimii. Ne doare când cineva nu este pe frecvența sufletului nostru, că nu ne înțelege. V-ați întrebat cum este când facem și noi același lucru? Să nu ne mirăm când nu reușim să deslușim pe celălalt. Cei care au fost dați afară de Iisus L-au avut atât de aproape, dar ei au stat extrem de departe. Dumnezeu este lângă noi, dar ochii noștri sunt acoperiți ca să nu-L cunoască, exact ca în episodul cu Luca și Cleopa, de după Învierea Domnului. Ce acoperă ochii noștri? Lipsa de interes pentru aproapele, neputința de a-l „citi”, de a pătrunde în camera sufletului său.

Oamenii stau departe de Dumnezeu pentru că nu îl văd. Sunt grobieni uneori, reci, dușmănoși cu El, dar asta nu este o atitudine vrednică de răzbunare, ci demnă de plâns. Nu erau de plâns cei care râdeau? Ba da! Poate că unii își vor fi dat seama de greșeala lor, așa cum sunt unii care își vor schimba comportamentul față de Dumnezeu, față de colegul lor, sau față de soția lor, tipologii amintite mai sus. Însă rănilor rămân. Glumele nesărate auzite de preot în fața sau în urma lui, batjocorirea Paștelui sau a altor sărbători, luarea în râs a Sfântului Petru și mulțimilor de sfinți ai lui Dumnezeu. Să fugim de glume și vorbe ușoare! Să căutăm mai degrabă căutarea sinceră a sufletului celuilalt, cărarea către adâncul său. Drumul ne va odihni mai mult decât o colecție de bancuri sau o seară de stand-up comedy cu temă religioasă.

"Liturghia este educatorul cel mai delicat al minții, al inimii, și al întregii personalități" (Sf. Iustin Popovici). Veniți la Sfânta Liturghie! Vom învăța să zâmbim, fără să rănim, să surâdem fără să ucidem sentimentele celorlalți. Vom evita păcatul și vom îmbrățișa virtutea. Așa cum Iair și-a îmbrățișat fata tocmai înviată de Iisus. Pentru că nu a râs, ci pentru că a crezut.

SFÂNTUL APOSTOL FILIP ȘI O INVITAȚIE VEȘNICĂ: VINO ȘI VEZI!

Filip Scarlat

Astfel i se adresează Apostolul Filip lui Natanael, în primul capitol al Evangheliei lui Ioan, când îi spune că L-a găsit, pe acela "despre care a scris Moise în Lege și proorocii". Tocmai fusese chemat la apostolat, printr-un îndemn simplu, dar convingător: "Urmează-mi!"

Numele lui apare în această Sfântă Evanghelie în patru momente diferite, scurte, dar pătrunzătoare, pline de înțelesuri și care ne vor pune pe gânduri: el îl prezintă pe Natanael lui Iisus (In I, 45-51); lui i se adesează Mântuitorul înainte de înmulțirea pâinilor (In VI, 5-7); i se prezintă păgânii înainte de a se apropia de Mântuitorul (In XII, 21-22); la Cina cea de Taină, el este cel care îi cere Mântuitorului să li-L arate pe Tatăl (In XIV, 8-12).

Dar cine era Sfântul Apostol Filip? Prăznuit în fiecare an la 14 noiembrie, chiar în ajunul începutului Postului Crăciunului, originar din Betsaida, mic oraș situat la marginea Mării Tiberiadei, Sfântul Apostol Filip era de origine iudaică, având însă un nume grec, care însemna *iubitor de cai*.

Despre viața sa de mai târziu nu se știe nimic cu siguranță. Știm din Faptele Apostolilor că ucenicii Mântuitorului au fost trimiși să propovăduiască în toate colțurile lumii. Mărturiile istorice din primele secole creștine sunt variate, sugerând o arie destul de întinsă a propovăduirii Sfântului Apostol Filip în Grecia, Scitia sau Galia.

Am găsit interesant momentul martiriului său, așa cum este el descris în lucrarea *Faptele lui Filip*. Predicând în Orient și întâlnindu-se cu Sfântul Apostol Barnaba, a venit împreună cu acesta în provincia Frigia, unde locuitorii adorau un șarpe imens. La rugăciunile Sfântului Apostol Filip, Dumnezeu omoară șarpele, iar mulți oameni se convertesc. Este bătut și crucificat cu capul în jos, iar alături de el pătimizește și colegul său de propovăduire. Cei doi sunt vizitați de Sfântul Ioan Evanghelistul, căruia Sfântul Apostol Filip îi mărturisește că păgânii care îi chinuiesc ar trebui pedepsiți de mânia divină. Ucenicul iubirii îi reamintește cuvintele Mântuitorului și încearcă să îl convingă să renunțe la gândul unei răzbunări asupra acestui popor. Cu toate acestea, la trei zile după plecarea Sfântului Apostol Ioan, din cauza răutății și durtății acestor păgâni, un cutremur puternic izbucnește ca urmare a rugăciunilor ucenicului care pătimea în continuare, iar Sfântul Apostol Bartolomeu este eliberat.

În secolul VI, Sfântul Anastasie Sinaitul prezintă o continuare a acestui moment. Mântuitorul i se arată Apostolului aducându-i aminte de porunca Sa de a nu răspunde răului cu rău. Pentru că nu a ținut această poruncă, după moartea sa, îngerii Domnului îl vor duce până la porțile Paradisului, dar el nu va putea intra decât abia după 40 de zile. De aceea Filip îl va ruga pe Apostolul Bartolomeu și pe sora lui, Mariana, să se roage pentru el timp de 40 de zile, exact zilele care constituie Postul Crăciunului și care

urmează imediat după prăznuirea sa în calendarul ortodox.

Nu se știe sigur modul în care a murit, crucificat sau ucis cu pietre, dar în anul 2011 în orașul Pamukkale (în sud-vestul Turciei), vechiul Hierapolis din Anatolia Occidentală, a fost redescoperit mormântul Sfântului Apostol Filip. În primele secole creștine, acesta era un puternic centru de pelerinaj. Alături de "martyrion" - edificiul de cult octogonal construit pe locul unde apostolul fusese martirizat, a fost identificată o biserică din secolul al V-lea.

Îndemnul Sfântului Apostol Filip "*Vino și vezi*", este adresat fiecăruia dintre noi, aceste două verbe pretinzând un angajament personal. Prietenia, veritabila cunoaștere a celuilalt, are nevoie de apropiere. Modelul Apostolului Filip ne învață să căutăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-L iubim, să ne lăsăm cucerii de Mântuitorul Hristos, să fim cu El și să-i invităm și pe ceilalți pentru a împărți această indispensabilă companie. De aceea, în calitatea noastră de creștini, cunoscători ai binefacerilor zilnice ale lui Dumnezeu, avem datoria să-l responsabilizăm pe aproapele nostru, *noul Natanel*, devenind astfel, și noi, următori ai Mântuitorului Hristos.

**Școala de
duminică**
**Începe din data
de 16 noiembrie**

Pentru că foarte mulți dintre dumneavoastră nu reușiți să ajungeți la catehezele desfășurate luni seară, de la ora 19, din cauza programului săptămânal, Parohia Sf. Dumitru Poștă, Paraclis Universitar, deschide un nou ciclu de cateheze, Școala de duminică. Catehezele, lecții de religie și teologie, se adresează adulților. Ne-am gândit că spațiul alocat lor să fie de două ore, de la 18 la 20. Studiu biblic, aspecte practice ale prezenței în Biserică, filme creștine, dialoguri pe teme actuale și multe altele vor fi în atenția noastră în fiecare duminică.
Aceasta este viața veșnică: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis.

diac. Bogdan Bădiță

De multe ori, când duhovnicul impune postul, iar părinții cer copiilor să postească, primul gând care ne vine în minte este că trebuie, cu părere de rău, să ne oprim a mai mânca de dulce. Și în general cei cărora li se impune acest lucru se gândesc din prima zi de post la ziua în care se vor înfrupta din nou din mese îmbelșugate. Postul ce abia a început, se transformă într-o perioadă de chin. Tocmai această mentalitate este criticată cel mai mult de părinții Bisericii. Dacă intrăm în post gândindu-ne cu regret la ce nu mai avem acces, postul este ratat.

Așadar, adevăratul post este cel în care așteptăm cu bucurie orice prilej de urcuș duhovnicesc. Și fiecare nevoință și înfrânare trebuie văzută ca pe o treaptă a scării sfinte ce ne duce către rai. Cerul este în față, în urmă lăsăm obiceiurile și pornirile rele, și cu ajutorul sfinților pornim spre a ne întâlni cu Dumnezeu. Dacă nu vedem în post un mijloc prin care ne sfințim viața, degeaba mai postim. De aceea este important să menționăm faptul că fiecare post trebuie trăit diferit. Altfel mă raportează la postul mare, perioadă în care Domnul a fost bătut, umilit și ținut pe cruce și, gândindu-mă astfel la aceste lucruri, metaniile cu durere de spate și de genunchi devin ușor de făcut la gândul chinurilor suportate de Domnul Hristos. Altfel trăiesc nevoința postului Crăciunului când, cu drag, mă înfrânez de la desfătărilor lumesti, contemplând starea de sfințenie deplină și puritate a Pruncului Hristos, care a venit în lume pentru a ne salva de chinul veșnic. Și dacă ești copil, vei înțelege starea copilului Iisus, născut în iesle, în cea mai mare sărăcie, iar dacă ești părinte cu atât mai mult ești motivat să postești, gândindu-te la copiii tăi.

Postul Crăciunului trebuie ținut cu bucurie. După o perioadă în care oamenii au așteptat venirea pe lume a Domnului Hristos, la nașterea Sa, s-a bucurat întregul univers. Lumea văzută, cu toate elementele ei, a sărbătorit nașterea Domnului împreună cu lumea nevăzută. Cât de mult ne bucurăm când ni se naște un copil. Ce mare bucurie este în viața părinților când țin în brațe rodul iubirii lor. La fel ar trebui să ne gândim și noi la venirea pe lume a copilășului Hristos, ce vine an de an doar pentru a

ne bucura din nou de prezența sa sfântă și mântuitoare. Și sunt convins că dacă ne raportăm în acest mod la post, vom avea numai de câștigat. Dacă nu, vom fi din nou amăgiți de diavol și va trece încă un post în care nu am realizat nimic. Să nu uităm că adevăratul post este cel care ne curăță de patimi și în care este absolut necesar să postim de gânduri, adică să ne gândim mai mult la cele duhovnicești înfrânând astfel mintea de la toate deșertăciunile ivite în fiecare zi.

În postul Crăciunului trebuie să facem milostenie, să ajutăm cât putem aproapele, să ne abținem cât mai mult de la desfătări, să avem o rugăciune constantă și să ne arătăm prin orice mijloc posibil dragostea față de semenii noștri. Faptele bune, lucrarea Sfintei Liturghii și rugăciunea fac din post o cunună dobândită în urma biruinței răului. Este iarnă, albul imaculat al zăpezii acoperă toată murdăria lumii, arătând că întreaga natură se pregătește de venirea Domnului. Și dacă totul este curat, parcă suntem și noi încurajați de această stare a curăției, a desăvârșirii.

Postul este o baie duhovnicească în care cămașa sufletului este curățată de petele diferitelor păcate. Iar postul Crăciunului, în care colindele propovăduiesc Nașterea Domnului, este perioada pe care trebuie să o așteptăm cu emoție, rugându-ne ca Domnul să ne dăruiască pace, bucurie, înfrânare de la gândurile rele, dragoste și sfințenie. Despre post, Sfântul Antim Ivireanul, spune: *Ce folos este ca trupul să fie deșert de bucate, iar sufletul a-l umplea de păcate? Ce folos este a fi galbeni și ofiliți de post, iar de pizmă și ură să fim aprinși? Ce folos este a nu bea vin și a fi beți de vinul mâniei? Ce folos este a nu mânca cineva carne și cu hulele a rupe carnea fraților noștri? Că Dumnezeu pe aceia îi iubește și îi cinstește, care se feresc de cele oprite. Iar Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea: Dacă nu iubești postul și nu te nevoiești cu înfrânarea generală a tuturor poftelor tale, nu vei avea niciodată limpezime duhovnicească, judecată dreaptă și rezultate pozitive în războiul contra patimilor. Astfel îți vei consuma viața în întunericul tulburării și al lipsei de înțelepciune și vei lua ca răsplată alungarea de la fericirea cerească.*

Identitate

Radu Gyr

Ești, Doamne, bun; eu, pământean și rău!
În dragoste nu-ți seamăn, nici în milă,
dar după răni, sunt chip din chipul Tău
de par dospit din cer, nu din argilă.
Nu Ți-am râvnit nici razele subțiri,
nici tălpile străpunse de piroane,
dar Tu mă faci părtaș la răstigniri
să-Ți tot îngân osânda la icoane.
Sfințit de cruci pe care nu le-am vrut
și de-nvieri pe care nu le-aș cere,
nu știu, Tu te cobori la mine-n lut,
sau eu mă urc spre raiul Tău, bând fiere?
Cu necerșită slavă Tu mă-ncarci
și-n cuie, când sfințenia mă frânge,
oftând mă uit la rânile prea largi
și-Ți cresc alături, sânge lângă sânge...

Hai să fim mai buni în Postul Crăciunului!

Parohia Sf. Dumitru implementează un proiect social-filantropic pe toată perioada postului Crăciunului. Ne propunem ca prin acest proiect să oferim hrană oamenilor străzii din București. De aceea, începând de azi se pot aduce la pangarul bisericii bani și alimente pe care le vom oferi celor nevoiași. În funcție de suma adunată, săptămânal se vor face pachete și în fiecare sâmbătă le vom împărți oamenilor săraci care stau pe străzi. Este postul dăruirii și vă provocăm la fapte bune. Persoana de contact este diac. Bogdan Bădiță pe care îl puteți găsi la numărul de telefon: 0755.309.814; adresa de e-mail: bogdan_badita@yahoo.com. Dacă doriți să participați la oferirea acestor ajutoare, vă așteptăm cu bucurie.

DE CE VENIM LA BISERICA SFÂNTUL DUMITRU ?

Alexandra Iancu

Părintele Dumitru Stăniloae numește Biserica Ortodoxă a Crucii. Cât de frumos: *o biserică a jertfei, a iubirii*. Acum câțiva ani, am trecut printr-o criză a identității, nu știam de ce m-am născut aici, de ce ortodoxă. Sunt sigură că aceste întrebări au fost puse de mulți dintre noi. Așa că am început un mic pelerinaj prin București, în căutarea unui părinte duhovnic și a unei „familii” extinse cum o numește părintele Stăniloae. Timp de aproape un an am încercat să îmi găsesc locul, povara păcatelor și slăbiciunile firii mă oboseau. Ultima biserică vizitată, a fost aproape de locul meu de muncă. Slujba era minunată, corul mixt, biserica mare și veche era mereu plină, iar eu aveam atâtea întrebări. De ce lumea se închină pâna la pământ? Care este ordinea închinării la icoane? De ce se dau pomelnice? Eram un copil, însă spre durerea mea, nici un suflet din biserică, mereu plină, nu a avut răbdare să îmi explice. Am încercat apoi să caut ajutor la preoți, deschideam gura, dar nu apucam a rosti ceva, pentru că, deși eram în fața lor, nici nu mă luau în seamă. Eram împinsă de doamnele în vârstă ce își aveau locurile mereu rezervate, iar singurul suflet cald era un părinte călugăr, o lumină în biserică mereu plină, însă mereu ocupat. Ieșeam tristă și deznădăjduită, nu se ținea predică la sfârșitul Sfintei Liturghii, așa că plecam cum am venit, nedumerită. După câteva luni,

am renunțat să mai caut, simțeam că rugăciunile mele nu erau ascultate, încercam să mă apropiu de icoane în biserică, dar mă blocau: oare ce ar trebui să spun? În toamna anului 2012, am început să colind în puținul timp liber prin Centrul vechi, am nimerit la o vecernie în biserica Sfântul Dumitru-Poștă. Din primele clipe am simțit căldură și liniște. Am ascultat predica și apoi am fugit, entuziasmată ca un copil. Am tot revenit, nu știu de ce, m-am închinat la toate icoanele, fiindu-mi de mare ajutor rugăciunile puse în fața lor. Prima mea rugăciune a fost către Sfântul Iuda, pentru a-mi găsi un părinte duhovnic. Minunea s-a petrecut într-o duminică când, plină de bucurie, după ce m-am miruit, am realizat că am găsit ce căutam și am vorbit cu părintele Mihai. De ce revenim la biserica Sfântul Dumitru? Eu cred că aici am găsit „familia” de care vorbește părintele Dumitru Stăniloae într-un interviu. El mai spune că: „Biserica este o solidaritate. Eu trebuie să trăiesc această solidaritate și o trăiesc, nu numai cu cei văzuți, cu oamenii credincioși, ci și cu cei care trăiesc deasupra oamenilor, cu toate faptele. Și în Biserică suntem toți laolaltă, îngeri, credincioși, adormiți”. Ce înseamnă de fapt ortodoxia? Înseamnă împărtășirea cu ceilalți, nu suntem singuri, iar parohia înseamnă bucuria tuturor. Lipsa unuia nu este trecută cu vederea, ca și lipsa unei rude dragi la o reuniune. Ca să închei tot cu părintele Stăniloae: „(...) cu cât preotul este mai bun, cu atât sunt mai solidari oamenii.”

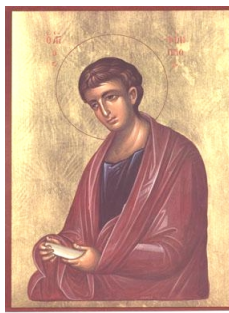
"La mulți ani cu pace și bucurie!" celor care își serbează onomastica în perioada următoare:

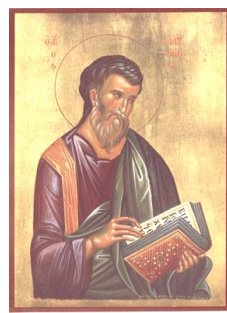
9 noiembrie
Sf. Nectarie; Sf. Claudiu

11 noiembrie
Sf. Mina; Sf. Victor

14 noiembrie
Sf. Ap. Filip

16 noiembrie
Sf. Ap. Matei

22 noiembrie
Sf. Cecilia

Serile Catehetice

În fiecare luni, de la ora 19.00, la Biserica Sfântul Dumitru-Poștă au loc Serile Catehetice. Temele sunt diverse, de la cumpătare la pocăință, de la simbolurile creștine la minunile din viața de zi cu zi, toate spre a ne aduce mai aproape de credință și de Dumnezeu și a răspunde la întrebări pe care în viața de zi cu zi nu avem cui să le punem.

Contribuția anuală a credincioșilor Parohiei Sf. Dumitru-Poștă este de 100 de lei. Persoanele cu dificultăți materiale sunt scutite. Această contribuție anuală este folosită în special pentru plata utilităților.

Program catehetic în următoarea perioadă:

- 10 noiembrie – Furtul. Feluri, consecințe, conștientizare
- 17 noiembrie – Curajul de a interveni. O actualizare a pildei samarineanului milostiv
- 24 noiembrie – Inteligență și credință. Modelul Sf. Ecaterina
- 8 decembrie – Secularizarea tradițiilor religioase
- 15 decembrie – Sărbătoarea Crăciunului

Biserica Sf. Dumitru – Poștă
Str. Franceză Nr.1 Sector 3,
București
0727 394 631

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Redacția:

Coordonator: Pr. Mihai Gojgar
Redactor-șef: Teodora Popțean
Tehnoredactare: Emanuel Tudor
Distribuție: Mihaela Iancu

Tipar:

eprintare.ro

Adresa (punct de lucru):

Strada Economu Cezărescu nr. 45, sector 6,
București